

BLIJKENDE WEG
Eekholt 4
1112 XH Diemen

POSTWEG
Postbus 320
1110 AH Diemen

T (020) 797 85 55
F (020) 797 85 00
E info@cvz.nl
W www.cvz.nl

[REDACTED]

Uw brief van
4 juni 2007

Uw kenmerk

Datum
17 juli 2007

Ons kenmerk
[REDACTED]

Behandeld door
[REDACTED]

Doorkiesnummer
[REDACTED]

Onderwerp
Beslissing op bezwaar

Geachte mijnheer [REDACTED]

Bij brief van 4 juni 2007 heeft u bezwaar gemaakt tegen de beslissing van het College voor zorgverzekeringen (CVZ) van 3 mei 2007, waarbij het CVZ de voorlopige jaarafrekening 2006 heeft vastgesteld. Naar aanleiding van uw bezwaren heb ik namens het CVZ de volgende beslissing genomen.

Beslissing

Het CVZ verklaart uw bezwaar ongegrond.

Bij deze beslissing heb ik in aanmerking genomen artikel 69 van de Zorgverzekeringswet (Zvw), de artikelen 27 tot en met 28bis, 33 en 89 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 (hierna: de Verordening), artikel 29 van Verordening (EEG) nr. 574/72 (hierna: de Toepassingsverordening) en de artikelen 6:7, 6:8, eerste lid, en 6:11 Awb.

Ontvankelijkheid van uw bezwaarschrift

De termijn voor het indienen van een bezwaarschrift bedraagt ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) zes weken. Deze termijn vangt ingevolge artikel 6:8, eerste lid, Awb aan op de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt. Bij brief van 4 juni 2007 heeft u bezwaar gemaakt tegen de beschikking van het CVZ van 3 mei 2007. Uw bezwaarschrift is ingediend binnen de voorschreven termijn en daarom ontvankelijk.

Inhoud van de beschikking van het CVZ

Op 9 mei 2007 heeft het CVZ u de voorlopige jaarafrekening 2006 toegestuurd. Hierbij is aan u medegedeeld hoe de berekening plaatsvindt van de bijdrage die u ingevolge artikel 69 Zvw in Nederland verschuldigd bent. Deze bijdrage bestaat uit de grondslag van de bijdrage vermenigvuldigd met de zogenoemde woonlandfactor. De woonlandfactor is vastgelegd in Bijlage 7 van de Regeling zorgverzekering. In de specificatie bij de voorlopige jaarafrekening heeft het CVZ aangegeven uit welke componenten de grondslag van de bijdrage bestaat - een nominale component, een component overeenkomstig de in Nederland verschuldigde inkomensafhankelijke premie Zvw en een component overeenkomstig de in Nederland verschuldigde premie AWBZ.

Gronden van het bezwaar

In uw bezwaarschrift voert u kort weergegeven aan dat de Verordening (EG) 1408/71 aan in het buitenland woonachtige gepensioneerden de keuze laat om zich aan te sluiten bij het sociale zekerheidsstelsel van het woonland. Subsidiar stelt u dat voorzover de Verordening gepensioneerden hierin geen keuzevrijheid biedt, de bepalingen uit de Verordening onverbindend moeten worden geacht wegens belemmering van het vrije verkeer van personen (artikelen 39 en 18 EG-Verdrag en Richtlijn 2004/38). Meer subsidiar voert u aan dat de door de SVB (lees: CVZ) toegepaste woonlandfactor in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Reactie CVZ

Ingevolge artikel 2 Zvw is de persoon die verzekerd is voor de AWBZ, verplicht om in Nederland een zorgverzekering te sluiten. U bent niet AWBZ-verzekerd en daarom bent u niet verplicht zich krachtens een zorgverzekering te verzekeren ingevolge artikel 2 Zvw.

Artikel 69, lid 1, Zvw bepaalt dat buiten Nederland wonende personen die met toepassing van een Verordening van de Raad van de Europese Gemeenschappen recht hebben op zorg of vergoeding van de kosten daarvan, zich bij het CVZ moeten aanmelden. U woont buiten Nederland en heeft met toepassing van de Verordening recht op zorg in België op grond van het feit dat u vanuit Nederland een AOW-pensioen ontvangt. Ingevolge het tweede lid van artikel 69 Zvw bent u in Nederland een bijdrage verschuldigd voor de zorg waarop u in uw woonland recht heeft.

Onomstreden is dat zowel de AWBZ als de Zvw sociale verzekeringen zijn waarop de verordening van toepassing is. Gevolg is dat alle gepensioneerden in een andere EU lidstaat binnen de werkingssfeer van de verordening zijn gaan vallen. Daarbij is irrelevant of zij voorheen een particuliere verzekering hadden of die wellicht nog steeds hebben.

Uw centrale stelling is dat u de status van verdragsgerechtigde zelf voor het kiezen heeft en dat u, zo lang u zich niet wenst in te schrijven, overal buiten valt. U beroept zich op de tekst van artikel 28 en 28 bis van de Verordening 1408/71, gelezen in samenhang met artikel 29 van Verordening 574/72 (hierna: de Toepassingsverordening). Slechts de inschrijving overeenkomstig artikel 29 brengt volgens u een aansluiting tot stand bij een nationaal stelsel. Het zou niet gaan om een dwingende aanwijzingsregel. Hierover merkt CVZ het volgende op.

Ten eerste kan de door u verdedigde uitleg calculerend gedrag in de hand werken. Immers, als een gepensioneerde zich niet hoeft te registreren wanneer hij dat niet wenst, zou hij zich kennelijk wel moeten kunnen registreren zodra hij dat wel wenst. Wanneer iemand meent de risico's wegens ziekte zelf te kunnen dragen, al dan niet door afsluiting van een particuliere verzekering, zou hij buiten het woonlandstelsel willen blijven. Maar zouden de risico's te groot of het premieniveau te hoog worden, dan zou deze persoon alsnog terecht willen kunnen in het woonlandstelsel. Tot die tijd is er dan door of voor deze persoon niets aan het woonlandstelsel afgedragen.

Een dergelijke gang van zaken zou haaks staan op een systeem van sociale zekerheid. In een dergelijk, op solidariteit gebaseerd, systeem past het dat het woonland aan het pensioenland per ingeschreven gepensioneerde cq gezinslid een vast *gemiddeld* bedrag per verzekerde in rekening brengt, ongeacht of betrokkene nu nul kosten heeft veroorzaakt of juist weken in het ziekenhuis heeft moeten doorbrengen. Ook een Nederlands ingezetene kan niet naar believen afzien van een basisverzekering omdat hij het hebben van geen verzekering dan wel van een andere verzekering voor hem voordeliger acht. In een sociaal zekerheidssysteem past eenvoudigweg niet dat iemand naar believen eerst niet en vervolgens wel meedoet, om later wellicht weer uit te treden. Een wettelijk stelsel van sociale zekerheid staat dat niet toe.

Uit artikel 29 van de Toepassingsverordening kan geen keuzerecht worden afgeleid, in

die zin dat recht op zorg in het woonland pas zou ontstaan op het moment / als gevolg van de inschrijving. Het volgende is in dat verband van belang:

- a) Gezien de directe werking van Verordening 1408/71 heeft een gepensioneerde die onder artikel 28 valt, *van rechtswege* recht op prestaties wegens ziekte in zijn woonland. Hij ontleent zijn status van verdragsgerechtigde en de daarmee verbonden sociale bescherming dus rechtstreeks aan de verordening. Een verordening is naar haar aard verbindend. Behoudens andersluidende bepaling kan van in een verordening vervatte rechten niet naar eigen goeddunken afstand worden gedaan. Ook in Nederland kan iemand niet zo maar afstand doen van bijvoorbeeld zijn recht op AOW.
- b) De inschrijving heeft als functie dat het (bestaande) recht op zorg als het ware wordt geactiveerd. Om in zijn woonland een aanspraak op concrete prestaties geldend te kunnen maken moet een gepensioneerde daar staan ingeschreven. Na registratie kan hem geen prestatie meer worden geweigerd op de grond dat het orgaan van het woonland hem niet kent. Met andere woorden, de status van verdragsgerechtigde is een noodzakelijke voorwaarde om zich te kunnen inschrijven. U draait de zaak om als u zegt dat de inschrijving een noodzakelijke voorwaarde is voor het verwerven van de status van verdragsgerechtigde. Dat is onjuist.
- c) Het feit dat in bepaalde lidstaten bevoegde instanties weigeren om verstrekkingen die zijn verleend vóór het moment van inschrijving met terugwerkende kracht te rembourseren, toont niet aan dat die inschrijving een constitutief karakter heeft. Het is aan de lidstaten overgelaten om aan een inschrijving al dan niet terugwerkende kracht te verbinden.
- d) Artikel 29 van de Toepassingsverordening is er vooral op gericht om de sociale zekerheidsorganen van de lidstaten te laten samenwerken bij de realisering van de rechten van migrerende werknemers en overige personen die onder de werkingssfeer van de verordening vallen. De Toepassingsverordening beoogt naar haar aard niet om wijzigingen aan te brengen in de rechten die uit Verordening 1408/71 voortvloeien.

U beroept zich op het arrest Kracht (C-117/89, Jur. 1990, p. I-2781) om uw stelling dat artikel 28 van Verordening 1408/71 terzake van de verdragsgerechtigdheid een keuzerecht en geen dwingende aanwijsregels zou behelzen. In het arrest Kracht heeft het Hof bij de uitleg van artikel 76 van de Verordening beslissende betekenis toegekend aan het doel van artikel 51 EEG-Verdrag (thans: artikel 42 EG), namelijk de totstandbrenging van het vrije verkeer van werknemers. Op grond daarvan heeft het Hof een keuzemogelijkheid voor de rechthebbende erkend (zie overweging 16 van het arrest Kracht van 4 juli 1990, zaak C-117/89, Jur. 1990, I-02781). Het CVZ meent dat dit arrest niettemin geen onderbouwing vormt van uw argumenten. In het arrest Kracht gaat het namelijk niet om de vraag of een lidstaat premies of bijdragen mag heffen, maar louter om de vraag of een bestaande aanspraak op gezinsbijslag mag worden verminderd als in een andere lidstaat eveneens recht op gezinsbijslag bestaat maar dit recht niet tot uitbetaling komt, omdat het niet is aangevraagd. In het arrest Kracht wordt nergens – al ware het maar impliciet – gesuggereerd dat het niet aanvragen van een uitkering de betrokkene zou kunnen ontslaan van de verplichting bij te dragen aan het fonds of de kas waaruit de uitkering zou worden betaald indien aangevraagd.

Subsidiair stelt u dat, voor het geval het CVZ niet aanvaardt dat gepensioneerden ervoor kunnen kiezen om af te zien van het recht op ziektenkostendekking, de artikelen 28 en 28bis van Verordening 1408/71 onverbindend zijn wegens strijd met het vrij verkeer van personen en het beginsel van gelijke behandeling.

Volgens het CVZ is artikel 39 EG niet van toepassing. Gepensioneerden vallen namelijk buiten de personele werkingssfeer van deze verdragsbepaling, omdat zij geen migrerend *werknemer* zijn.

De in deze beroepen betrokken gepensioneerden vallen wel onder de personele werkingssfeer van artikel 18 EG. Zij zijn immers Unieburgers die verblijf houden in een andere lidstaat dan waarvan zij onderdaan zijn. Niet is echter gebleken dat de vaststelling dat zij de hoedanigheid van verdragsgerechtigde hebben en, in het verlengde daarvan, de vaststelling dat zij bijdrageplichtig zijn, een belemmering – laat staan een ongerechtvaardigde belemmering – van de door deze verdragsbepaling toegekende rechten zou opleveren. Ware dat anders, dan zou de door de verordening ingestelde driehoeksrelatie – waarbij de gepensioneerde tegenover het woonland recht heeft op zorg, het woonland de kosten daarvan declareert bij het pensioenland en het pensioenland op zijn beurt de gepensioneerde via een inhouding daaraan kan laten meebetalen – met deze verdragsbepaling op gespannen voet komen te staan.

Naar het oordeel van het CVZ is daarom van een belemmering van het recht op verblijf in een andere lidstaat in het geheel geen sprake. U ziet dit anders. Blijkens uw bezwaarschrift gaat u uit van de juridische premisse dat u als gevolg van emigratie niet in een slechtere positie mag geraken. Daarbij miskent u dat emigratie een verslechtering in de sfeer van de sociale zekerheid tot gevolg kan hebben. Dit werd kort geleden door het Hof van Justitie herhaald in het arrest de zaak C-493/04, *Piatowski*:

“34. Dienaangaande heeft het Hof geoordeeld, dat het EG-Verdrag een werknemer of zelfstandige niet waarborgt dat de uitbreiding van zijn werkzaamheden naar meer dan één lidstaat of de verlegging daarvan naar een andere lidstaat, voor de sociale zekerheid neutraal is. Gelet op de verschillen tussen de sociale zekerheidswetgevingen van de lidstaten, kan een dergelijke uitbreiding of verlegging naargelang het geval voor de betrokkene meer of minder voordelig of nadelig uitvallen voor zijn sociale bescherming.”

Hetzelfde geldt voor personen die, nadat zij met werken zijn gestopt (of enkele jaren daarvoor, zoals appellant) hun woonplaats verleggen naar een andere lidstaat.

Meer in het bijzonder voor de dekking van ziektekosten geldt dat het ontbreken van harmonisatie kan leiden tot een gunstiger of juist een ongunstiger situatie. Op de vraag of de invoering van de Zvw voor gepensioneerden in het buitenland niet tot een met de verordening strijdige benadeling leidde, liet de Europese Commissie in een brief van 5 december 2005 weten:

“Het kan dus gebeuren dat een gepensioneerde in verhouding hoge premies dient te betalen in de bevoegde Lidstaat [het pensioenland] om recht te hebben op een relatief beperkt woonlandpakket in de Lidstaat waar hij woont. Omgekeerd kan ook. Dit is het gevolg van het feit dat verordening 1408/71 enkel voorziet in een coördinatie en niet in een harmonisatie van de nationale sociale zekerheidsstelsels.”

Een emigrant mag niet verwachten dat hij in zijn nieuwe woonland precies dezelfde waar voor zijn geld krijgt als in Nederland. Soms is het beter, soms is het slechter. Een emigrant mag evenmin verwachten dat de status quo wordt gehandhaafd. Het woonland kan wijzigingen doorvoeren in bijvoorbeeld het gedekte pakket of in de inkomstenbelasting. Het land van oorsprong kan wijzigingen doorvoeren die ook extraterritoriaal gevolgen hebben voor hen die vanuit het woonland een pensioen ontvangen. De invoering van de Zorgverzekeringswet, en de daarmee gepaard gaande opheffing van het onderscheid tussen ziekenfondsverzekerden en particulier verzekerden, is van dat laatste een voorbeeld.

Meer subsidiair voert u aan dat de door het CVZ toegepaste woonlandfactor in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, omdat niet het zorgniveau voor Verdragsgerechtigden wordt vergeleken, maar het

zorgniveau voor alle ingezetenen van een lidstaat. U stelt voorts dat de woonlandfactor gebaseerd is op niet uit een objectieve bron afkomstige cijfers.

Alvorens op uw bezwaar in te gaan merkt het CVZ op dat de Regeling zorgverzekering een algemeen verbindend voorschrift is. De Regeling zorgverzekering bevat voor het CVZ dwingendrechtelijke regels waar het CVZ alleen in geval van kennelijke onredelijkheid van kan afwijken. Het CVZ ziet hiertoe geen aanleiding.

Het CVZ begrijpt uw bezwaarschrift zo dat u meent dat de woonlandfactor moet worden vastgesteld uitgaande van de gemiddelde zorgkosten voor gepensioneerden en niet de gemiddelde zorgkosten van de gehele bevolking. Het CVZ kan u in deze opvatting niet volgen en wel om de volgende redenen.

Allereerst is het maken van een gedetailleerde pakketvergelijking op basis van de inhoud van de aangeboden zorg niet nodig en overigens ook niet mogelijk. Voorzieningen die in Nederland in de AWBZ zijn opgenomen zitten in andere landen soms voor een deel in de ziektekostenverzekering of worden via een sociale voorziening beschikbaar gesteld. Een inhoudelijke pakketvergelijking noodzaakt tot het beoordelen van elders gegeven medische zorg waarvoor objectieve criteria en betrouwbare gegevens ontbreken. Daarom is ervoor gekozen te kijken naar de zorgkosten in de verdragslanden. Hoewel het soms evenzeer moeilijk is daarover betrouwbare cijfers te krijgen, vormen de kosten nog de meest objectieve graadmeter van het niveau en de omvang van de medische voorzieningen in een bepaald land.

Een tweede uitgangspunt voor de berekening moet zijn dat er vergelijkbare grootheden worden gebruikt (de teller en noemer moeten op dezelfde categorieën van personen betrekking hebben). Bij de berekening van de woonlandfactor zijn dergelijke vergelijkbare grootheden gebruikt. De berekeningswijze is aldus gebaseerd op oorspronkelijke, objectieve, controleerbare en vergelijkbare gegevens. Elke andere berekeningswijze zou één of meer keuze-elementen bevatten die afbreuk zouden doen aan deze vier kenmerken.

De door u als gepensioneerden aangeduide groep personen -simpel gesteld personen met langlopende uitkeringen - bestaat uit mensen die ouder zijn dan 64 jaar, maar ook uit mensen die jonger zijn dan 65 jaar. Omdat Nederland geen statistieken bijhoudt waarin een relatie wordt gelegd tussen de kosten van de zorg en de ontvangst van een uitkering, kan niet worden vastgesteld wat de gemiddelde kosten van de zorg zijn voor personen met langlopende uitkeringen. Ditzelfde geldt voor vele andere landen waarin de Verordening toepassing vindt.

Een en ander betekent dat de kosten van Nederlandse 65-plussers zouden moeten worden vergeleken met kosten van alle categorieën personen met een langdurige uitkering. Dit zijn evenwel onvergelijkbare grootheden.

Als in Nederland de kosten van de zorg voor personen met een langlopende uitkering al gemiddeld hoger zouden zijn, dan is dit geen aanleiding de woonlandfactor anders vast te stellen dan thans door de Minister is gedaan. De woonlandfactor is namelijk bedoeld om de bijdrage die u in Nederland verschuldigd bent af te stemmen op de kosten van de zorg in uw woonland. Dit wordt gedaan door de grondslag van de bijdrage te vermeerderen met de woonlandfactor. De grondslag van de bijdrage is niet gerelateerd aan de kosten van de zorg in Nederland voor een bijzondere categorie personen. Het is daarom onjuist om bij de woonlandfactor wel rekening te houden met de kosten van de zorg in Nederland voor bijzondere categorieën personen.

Als de woonlandfactor wel verschillend zou worden vastgesteld voor verschillende categorieën personen dan zouden zich ongerijmde gevolgen kunnen voordoen. Zo zouden categorieën personen wier zorg in het woonland dezelfde kosten met zich meebrengt, in Nederland een bij een gelijk inkomen verschillende bijdrage verschuldigd zijn, uitsluitend omdat de kosten van de zorg in Nederland voor deze categorieën personen verschilt. Verschillen in de kosten van de zorg zijn in Nederland echter in het geheel niet relevant voor de premiebetaling, zodat er bij de premievaststelling niet wordt

gedifferentieerd naar leeftijd. Om die reden is dat evenmin het geval voor de bijdrage bedoeld in artikel 69 Zvw.

In uw bezwaarschrift heeft u verder aangevoerd dat Nederland winst maakt op de bijdragen die aan gepensioneerden in rekening wordt gebracht. Er bestaat echter geen verband tussen de hoogte van de bijdrage en de afrekening tussen de lidstaten in het kader van de Verordening 1408/71; voor de berekening van de bijdrage is aangeknoopt bij de systematiek voor verplicht verzekerden op grond van de Zvw, wat vervolgens is gecorrigeerd door de woonlandfactor. Bovendien is de stelling dat Nederland winst maakt feitelijk onjuist. Dit hangt met name af van het inkomensniveau van de gepensioneerde. Gepensioneerden met een maximum inkomen betalen mogelijk meer dan Nederland afdraagt. Gepensioneerden met een inkomen onder het maximale premie-inkomen betalen minder bijdrage dan Nederland afdraagt. Hierbij neemt het CVZ nog in aanmerking dat meeverzekerde gezinsleden slechts een nominale bijdrage vermenigvuldigd met de woonlandfactor verschuldigd zijn, terwijl wel de volledige bijdrage aan het woonland verschuldigd is.

Dat op bepaalde personen winst of verlies wordt gemaakt is inherent aan elk systeem van sociale zekerheid. Op macroniveau dient er een financieel evenwicht te bestaan, op microniveau vinden er altijd overhevelingen plaats van goede risico's naar minder goede risico's. Een benadering dat iedereen evenveel betaalt als hij kost aan Nederland is dan ook onaanvaardbaar, want miskent de essentie van een sociaal zekerheidssysteem. Het Nederlandse sociale zekerheidswetgeving kent geen differentiatie in groepen naar leeftijd. Dat is de essentie van solidariteit.

In het bezwaar voert u verder aan dat de gegevens waarop de Minister zich bij het vaststellen van de woonlandfactor heeft gebaseerd, niet afkomstig zijn uit een objectieve bron. Dit is onjuist. De Minister heeft zich, conform het advies van het CVZ gebaseerd op cijfers die afkomstig zijn van de Administratieve Commissie en/of rechtstreeks van de betrokken landen zelf.

U meent ten slotte dat de woonlandfactor onvoldoende tegemoet komt aan de beslissing van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage. Deze rechtbank heeft in zijn beslissing van 31 maart 2006 de Staat geboden "het bepaalde in artikel 6.3.1 -in het bijzonder: het bepaalde in lid 1 aanhef en onder b- van de Regeling buiten toepassing te laten, voorzover het desbetreffende onderdeel van de bijdrage uitgaat boven het bedrag dat het woonland in kwestie ter zake in rekening brengt aan de Staat". U meent op basis van deze beslissing dat de woonlandfactor ertoe dient te leiden dat de verschuldigde bijdrage in landen waar naar uw mening geen met de AWBZ te vergelijken zorg bestaat, ten minste lager is dan de bijdrage die verschuldigd zou zijn zonder woonlandfactor, maar met aftrek van de AWBZ-component.

Het CVZ kan zich in uw redenering niet vinden. De Minister van VWS heeft de Regeling zorgverzekering aangepast aan de beslissing van de voorzieningenrechter. Het CVZ is ervan overtuigd dat met de inwerkingtreding van de woonlandfactor met terugwerkende kracht tot 1 januari 2006 volledig tegemoet is gekomen aan de beslissing van de rechtbank. De strekking van deze beslissing is er - ook blijktens het door u geciteerde dictum - immers primair op gericht om de bijdrage die in Nederland verschuldigd is in evenwicht te brengen met de bedragen die Nederland verschuldigd is aan het land waar u woont. De beslissing van de voorzieningenrechter dwingt derhalve geenszins tot een nauwkeurige vergelijking van (het niveau van) de zorg in de nationale stelsels. Zulk een vergelijking past ook niet in het systeem van de Verordening. Daarin is immers bepaald dat de zorg wordt verstrekt overeenkomstig het wettelijk stelsel van het woonland (artikel 28, onder b, eerste volzin), maar de bijdrage wordt geheven overeenkomstig de wettelijke regeling van het pensioenverstrekken land (artikel 33). Door een verband te leggen tussen de zorgkosten in het woonland en de gehele bijdrage, wordt de berekening van de bijdrage verdergaand gewijzigd dan de president in het vonnis van 31 maart 2006 heeft aangegeven.

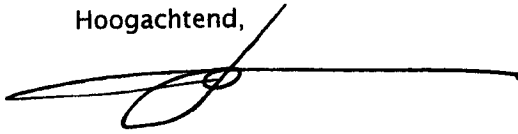
Op basis van de voorgaande overwegingen heb ik besloten uw bezwaar ongegrond te verklaren.

Volgens de Algemene wet bestuursrecht dient u in beginsel te worden gehoord voordat op uw bezwaar wordt beslist. Uw gemachtigde heeft aan ons meegedeeld dat van het horen wordt afgezien. Daarom is geen hoorzitting gehouden.

Ten slotte delen wij u mee dat, nu uw bezwaar ongegrond is verklaard, u niet in aanmerking komt voor de vergoeding van de kosten die u in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken.

Een kopie van deze beslissing op bezwaar heb ik verzonden aan uw gemachtigde, mr. E.H. Pijnacker Hordijk.

Hoogachtend,

dr. P.C. Hermans
Voorzitter Raad van Bestuur

Portefeuille algemeen bestuurlijke zaken en uitvoering internationale verdragen

Beroep

Als u het niet eens bent met deze beslissing, dan kunt u beroep instellen bij de rechtbank Amsterdam, Sector Bestuursrecht, Postbus 84500, 1080 BN Amsterdam. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt zes weken en vangt aan met ingang van de dag na de dag van verzending van deze brief. U moet dan de brief waarmee u beroep instelt (beroepschrift) in tweevoud opsturen en een kopie van de beschikking op bezwaar meezenden.

In uw beroepschrift moet u duidelijk de volgende zaken vermelden:

- uw naam en adres;
- uw handtekening;
- de datum waarop u het beroepschrift schrijft;
- de redenen waarom u het niet eens bent met de beschikking op bezwaar;
- wat de rechtbank volgens u zou moeten beslissen.

Als u beroep instelt, moet u aan de rechtbank € 39,- griffierecht betalen. Hiervan kan geen ontheffing worden verleend. De griffier van de rechtbank zal u een acceptgirokaart toezenden, waarmee u het griffierecht kunt betalen. U krijgt het griffierecht terug als de rechtbank u in het gelijk heeft gesteld.